

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8618201082
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8618201082.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcov 1/ Bc. Y. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F. 6, štátny občan SR, 2/ Bc. C. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. Q. XXXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, 3/ H. F., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/X, XXX XX L., štátna občianka SR, 4/ R. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, XXX XX L. - L., štátny občan SR, 5/ Y.. K. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/X, XXX XX L., štátna občianka SR, 6/ M. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, 7/ Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/X, XXXXX L., štátna občianka SR 8/ Y.. L. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, 9/ N. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/X, XXX XX L. - L., štátna občianka SR, XX/ E. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX M. XX, štátna občianka SR, XX/ E. S. nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ R. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/X, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ Y. S., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ T. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/X, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/X, XXX XX L. - L., štátny občan SR, XX/ K.. E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. R. XXXX/X, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ K.. N. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXXX/X, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ Y.. E. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ K.. Y. J., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ K.. Y. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX/X, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ H. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ H. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ Y.. N. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ K.. Y. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. X, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/X, XXX XX L. - L., štátna občianka SR, XX/ Y.. Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX/ X, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ Y.. E. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ Y.. H. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/X, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ Y.. X. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. T. XXX/X, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ Y. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ Y.. V. L., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ Y.. V. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/X, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ K.. U. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXXX/XXX, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ H. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ T. L., nar. XX.XX.XXXX bytom Q. XXXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ K.. T. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/X, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ V. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. Q. XXXX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ K.. R. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ Y.. V. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XX, XXX XX L., štátna občianka SR, XX/ K.. T. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ Y. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. Q. XXXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, XX/ T.. A. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX/XX, XXX XX L., štátny občan SR a XX/ A. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/X, XXX XX L., štátna občianka SR, všetci žalobcovia zastúpení JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom Advokátskej kancelárie, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov proti žalovanej I. L., E. Y. X., XXX XX F., K.: XX XXX XXX, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Bajkalská 5, 831 04 Bratislava, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 6C 29/2018-413 zo dňa 18.06.2020 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok vo výroku II. v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcom 1/ až 43/ nemajetkovú ujmu každému zo žalobcov vo výške po 110,- Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej vyhovujúcej časti mení rozsudok tak, že žalobu žalobcov 1/ až 43/ na zaplataenie nemajetkovej ujmy v tejto časti zamietá.

II. Žalobcovia 1/ až 43/ majú nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie vo veci nároku žalobcov na ochranu osobnosti rozhodol takto:

„I. Zamietá námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu L. uplatnenú žalovanou.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom 1/ až 43/ nemajetkovú ujmu každému zo žalobcov vo výške po 3 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšku žalobu zamietá.

IV. Žalobcom 1/ až 43/ priznáva proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav v tomto znení:

„Dňa 9.2.2017 našiel žalobca 1/ v Stropkove za budovou na Q. ul. č. XX, v ktorej sídli značková predajňa I. L., a.s. v neuzamknutom priestore určenom na skladovanie papierového odpadu medzi papierovým odpadom, čo je zrejme aj z fotodokumentácie, archívnu krabicu, v ktorej sa nachádzalo množstvo (XXX) originálnych písomností s osobnými údajmi účastníkov (zákazníkov) spoločnosti I. L., a.s., vrátane originálov písomností s osobnými údajmi všetkých žalobcov. V nájdenej archívnej krabici E. F., M. X/ XX, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID XXOGPBOX I. L., a.s. Z. L. V. U. XXXX, X.XX.XXXX - X.XX.XXXX“ sa nachádzali písomnosti s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty. Išlo o originálne dokumenty s vlastnoručným podpisom žalobcov aj pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu spoločnosti I. L., a.s., na ktorých sa nachádzali dôležité identifikátory dotknutých osôb (vrátane všetkých žalobcov) ako je meno, priezvisko (akademický titul), adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Na viacerých písomnostiach bola priesvitnou lepiacou páskou prelepená plastová SIM karta. U žalobcov 4/, 14/, 20/, 34/ a 40/ sa v archívnej krabici nachádzali po dva rozdielne originálne písomnosti s ich osobnými údajmi. Predmetnú archívnu krabicu s nájdenými písomnosťami žalobca 1/ ako dôkazný materiál odovzdal advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykoví a zároveň ho splnomocnil právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do svojho súkromného života v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou I. L., a.s.. Právny zástupca žalobcov listom zo dňa 28.2.2017 vyzval v mene všetkých žalobcov spoločnosť I. L., a.s. v súvislosti s tvrdeným protiprávnym zásahom do práv žalobcov na mimosúdne rokovanie, pri ktorom požadoval písomné ospravedlnenie, finančnú satisfakciu a náhradu nákladov právneho zastupovania. Na základe predmetného listu sa spoločnosť I. L., a.s. prostredníctvom právneho zástupcu Mgr. Branislava Máčaja, advokáta, listom zo dňa 16.3.2017 ospravedlnila žalobcom za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala. Zároveň odmietla zaplataenie finančnej satisfakcie s odôvodnením, že „prípady“ zásah do osobnostných práv dotknutých osôb nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. T. I. oddelenia PZ v L. prijal dňa XX.X.XXXX oznámenie K. Q., ktorý bol vedúcim značkovej predajne spoločnosti I. L., a.s. sídliacej na Ul. Q. č. XX, v L., v objekte bývalého hotela M. a zároveň zamestnancom obchodného zástupcu žalovanej, spoločnosti X. s.r.o. vo veci krádeže písomností určených na skartovanie zo skladu za predajňou I. L., a.s. na Ul. Q.

v L.. K. Q. na I. oddelení T. zboru v L. v konaní S.: I. - SK- I - XX /XXXX- P v podanom oznámení uviedol, že „dňa XX.X.XXXX zistil, že zo skladu, ktorý sa nachádza hneď za predajňou, bol ukradnutý jeden igelitový mech o objeme 60 l, ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi ich klientov a tento bol určený na skartovanie“. Z fotodokumentácie je zrejmé, že sklad na papierový odpad, v ktorom boli originálne písomnosti s osobnými údajmi klientov spoločnosti I. L., a.s. nájdené, bol síce uzamykateľný, ale v čase nájdenia písomností žalobcom 1/ nebol uzamknutý, pretože tento sklad využívalo viacero podnikateľských subjektov sídlacích v predmetnom polyfunkčnom objekte (bývalý hotel M. v L.). Túto skutočnosť mal súd preukázanú aj z oznámenia K. Q. v priestupkovom spise OO PZ L., ktorý potvrdil, že sklad využívajú aj iní predajcovia z daného objektu a dosť často sa stáva, že sklad zostane po určitý čas neuzamknutý.

Z Rozhodnutia D. SR zo dňa XX.X.XXXX S.: XXXXX/XXXX-OS-XX vyplýva, že spoločnosť X. s.r.o. ako sprostredkovateľ „porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona tým, že pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti I. L. a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením E. F., M. X/XX, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID XXOGPBOX I. L., a.s. Z. L. V. U. XXXX, X.XX.XXXX - X.XX.XXXX“ (ďalej len „archívna krabica“) a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa I. L., a.s. na Ul. Q. XX v L.“. Úrad neuložil citovaným rozhodnutím spoločnosti X. s.r.o. opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku, keď konštatoval, že sprostredkovateľ v priebehu konania preukázal plnenie povinnosti vyplývajúce mu z ustanovení zákona a následne po bezpečnostnom incidente nanovo prijal bezpečnostné opatrenia a tým uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku už nebolo v danom prípade dôvodné a účelné. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa XX.XX.XXXX číslo: XXXXX/XXXX-OS-X uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti X. s.r.o. za porušenie povinnosti v súvislosti s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a v súvislosti s likvidáciou dokumentov pokutu vo výške 5 000 eur. Toto rozhodnutie bolo na základe rozkladu spoločnosti X., s.r.o. potvrdené rozhodnutím predsedníčky D. SR zo dňa X.X.XXXX číslo: XXXXX/XXXX-Op-X. Administratívne konanie (konanie o ochrane osobných údajov) na základe podnetu spoločnosti I. L., a.s. proti advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi bolo rozhodnutím D. SR zo dňa X.X.XXXX číslo: XXXXX/XXXX-OS-XX zastavené. Rovnako bolo zastavené aj administratívne konanie voči žalovanej a to rozhodnutím D. SR zo dňa XX.X.XXXX pod číslom: XXXXX/XXXX-OS-XX, v ktorom bol navrhovateľom žalobca 1/.

Súd z fotokópií písomností predložených žalobcami nachádzajúcich sa v spise na č.l. 51 až 98 zistil, že v žalobcom 1/ nájdenej archívnej krabici E. F., M. X/XX, na bočnej strane, ktorej bolo rukou napísané „ID XXOGPBOX I. L., a.s. Z. L. V. U. XXXX, X.XX.XXXX - X.XX.XXXX“ sa nachádzali písomnosti žalobcov 1/ až 43/ s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty. Na týchto originálnych dokumentoch s vlastnoručným podpisom žalobcov a pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu spoločnosti I. L., a.s. sa nachádzali dôležité identifikátory žalobcov (ale aj množstva ďalších dotknutých osôb) ako je meno, priezvisko (akademický titul), adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Na niektorých písomnostiach bola priesvitnou lepiacou páskou prelepená plastová SIM karta. U žalobcov 4/, 14/, 20/, 34/ a 40/ sa v archívnej krabici nachádzali po dva rozdielne originálne písomnosti s ich osobnými údajmi. Predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola žalobcom 1/ ako dôkazný materiál odovzdaná advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, u ktorého sa aj v súčasnosti nachádza. V archívnej krabici sa podľa odôvodnenia rozhodnutia predsedníčky D. SR z X.X.XXXX číslo: XXXXX/XXXX-Op-X nachádzalo celkovo XXX listín (strana 4 rozhodnutia).

Z fotodokumentácie predloženej žalobcami súd zistil, že originálne písomnosti s osobnými údajmi žalobcov boli žalobcom 1/ nájdené v neuzamknutom sklade na papierový odpad, ktorý využívalo viacero podnikateľských subjektov sídlacích v predmetnom polyfunkčnom objekte (bývalý hotel M. v L.), v archívnej krabici, na ktorej bolo nalepené E. F., M. X/XX, na bočnej strane rukou napísané „ID XXOGPBOX I. L., a.s. Z. L. V. U. XXXX, X.XX.XXXX - X.XX.XXXX“.

Z listu zo dňa 28.2.2018 súd zistil, že právny zástupca žalobcov vyzval v mene všetkých žalobcov žalovanú v súvislosti s jej protiprávnym zásahom do práv žalobcov na mimosúdne rokovanie, pri ktorom požadoval písomné ospravedlnenie, finančnú satisfakciu a náhradu nákladov právneho zastupovania.

Z listu žalovanej zo dňa 16.3.2017 súd zistil, že žalovaná sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu Mgr. Branislava Máčaja ospravedlnila žalobcom za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala. Zároveň odmietla zaplatenie finančnej satisfakcie s odôvodnením, že „prípadný“ zásah do osobnostných práv dotknutých osôb nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Z priestupkového spisu OO PZ L. S.: I-SK-I súd zistil, že OO PZ v L. odstúpilo svoj spisový materiál D. na ochranu osobných údajov L. republiky, ktorý podľa obsahu vyhodnotil tento spisový materiál ako podnet a pod č. XXXXX/XXXX-Os začal konanie o ochrane osobných údajov pre podozrenie z porušenia ustanovení zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov voči spoločnosti X. s.r.o., ktorá vykonáva obchodné zastúpenie spoločnosti I. L., a.s. v značkovej predajni na Ul. Q. XX v L..

Súd z listín na č.l. 51 až 98, na ktorých sa nachádzali osobné údaje žalobcov zistil, že tieto boli vytvorené na obchodnom zastúpení žalovanej v L. v období X.XX.XXXX až X.XX.XXXX vtedajšou obchodnou zástupkyňou K. A., K.: XX XXX XXX. Z Dohody o prevode práv a záväzkov zo dňa 26.3.2014 uzatvorenej medzi žalovanou, K. A., K.: XX XXX XXX a R. S. X., K.: XX XXX XXX vyplýva, že všetky práva a povinnosti zo Zmluvy o obchodnom zastúpení sa dňom 1.4.2014 prevádzajú z K. A. na R. S. X.. Následne Dohodou o prevode práv a záväzkov z 10.4.2014 boli všetky práva a povinnosti zo Zmluvy o obchodnom zastúpení prevedené s účinnosťou od XX.X.XXXX z R. S. X. na obchodnú spoločnosť X. s.r.o., K.: XX XXX XXX, ktorej konateľom je R. S.. Z uvedeného je zrejmé, že listiny, ktorých sa bezpečnostný incident týka, boli vytvorené obchodnou zástupkyňou K. A., krátko (od X.X.XXXX do XX.X.XXXX) boli spracúvané obchodným zástupcom R. S. ELL., až napokon k bezpečnostnému incidentu v súvislosti s ich spracúvaním došlo pri obchodnom zastúpení žalovanej spoločnosťou X. s.r.o. v roku XXXX.

Z Dodatku č. 1 k Zmluve o obchodnom zastúpení zo dňa 30.6.2015 a z Prílohy č. 7 - Dohoda o poverení sprostredkovateľa spracúvaním osobných údajov zo dňa 30.6.2015 uzatvorenými medzi žalovanou a spoločnosťou X. s.r.o. mal súd preukázaný rozsah poverenia spoločnosti X. s.r.o. na spracovanie osobných údajov zákazníkov žalovanej.“

3. Následne bola vec súdom prvej inštancie právne posúdená v zmysle ustanovení § 13, § 19, § 36, § 41, § 42, § 290 CSP, § 52 Občianskeho zákonníka, ďalej podľa § 9 ZOOU, podľa § 56 Zákona č. 351/2011 o elektronických komunikáciách, podľa článku 10 Listiny základných práv a slobôd, článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 16 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, článku 8 Charty základných práv Európskej únie, článku 19, 22 Ústavy Slovenskej republiky, podľa § 11, § 13 Občianskeho zákonníka, § 1 Zákona č. 122/2013 o ochrane osobných údajov ako aj § 3, § 4, § 5, § 6, § 8, § 17 a § 19 tohto zákona.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že námietka miestnej nepríslušnosti nie je dôvodná, nakoľko predmetný spor je sporom o ochranu osobnosti z dôvodu zásahu do súkromia žalobcov, no tento zásah do súkromia bezprostredne súvisel s porušením ochrany osobných údajov pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia zo zmluvy o pripojení, pričom vychádzajúc aj z literatúry k zásahu do súkromia žalobcov malo dôjsť pri spracúvaní osobných údajov žalobcov a toto spracovanie osobných údajov malo základ v uzavretej zmluve o pripojení, ktorá je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou.

5. Rovnako mal súd prvej inštancie za preukázanú otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej s poukazom na judikatúru súdov Slovenskej a Českej republiky, podľa ktorej v prípade neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, ak bol spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou alebo fyzickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej či inej osoby, pričíta sa neoprávnený zásah samotnej fyzickej či právnickej osobe. Nakoľko k predmetnému zásahu došlo pri vykonávaní obchodnej činnosti žalovanej, ktorú táto zabezpečovala prostredníctvom svojich obchodných zástupcov nesie zodpovednosť za takýto zásah táto osoba.

6. Po tom čo mal súd prvej inštancie preukázaný základ nároku aj s poukazom na rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov dospel k záveru, že v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka je primerané zaviazat' žalovanú na zaplatenie sumy 3.300,- Eur každému zo žalobcov titulom nemajetkovej ujmy v peniazoch.

7. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a o trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že priznal úspešným žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko rozhodnutie o výške náhrady záviselo od úvahy súdu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie žalovanej proti výroku o zamietnutí námietky miestnej nepríslušnosti a v časti vyhovenia žalobnému nároku žalobcov vo výške 3.300,- Eur pre každého zo žalobcov ako aj vo výroku IV.. Predmetné odvolanie žalovaná odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP. Žalovaná uviedla, že už pri prvom procesnom úkone namietla miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Svidník, pričom zotrváva na tomto stanovisku a nesúhlasila s argumentáciou súdu prvej inštancie, nakoľko v danej veci neexistuje ako právny základ nároku spotrebiteľská zmluva, preto sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľský spor. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že ide o spor o ochranu osobnosti, pričom tieto ohrozené práva ako právo na život, zdravie, česť nevznikli na základe spotrebiteľskej zmluvy, ale jedná sa o samostatné a všeobecné práva, nie vznikajúce na základe akéhokoľvek záväzku. Žalobcovia sa domáhajú ochrany svojich absolútnych práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka a tieto práva nesúvisia s uzatvorenými zmluvami o pripojení ako spotrebiteľskými zmluvami. Spotrebiteľské právo je právom zmluvným, teda záväzkovým, čo neplatí pre osobnostné práva na základe zásahu, do ktorých sa žalobcovia domáhajú nemajetkovej ujmy. Následne žalovaná poukázala na rozhodovaciu prax slovenských súdov pri rozhodovaní o žalobách na ochranu osobnosti, pri škodách, ktoré sú kryté povinným zmluvným poistením motorových vozidiel, pričom aj v týchto prípadoch je poisťňa zmluvou spotrebiteľskou, no následné žaloby na nemajetkové ujmy sa neprejednávajú ako spory spotrebiteľov. Táto skutočnosť je relevantná pre posúdenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, nakoľko rozhodoval miestne nepríslušný súd a zároveň žalobcovia neboli zaviazaní ako spotrebiteľia na povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Zároveň bol narušený princíp kontradiktórnosti, ktorý sa v spotrebiteľských sporoch neuplatňuje a zároveň platí princíp obráteného dôkazného bremena, ktorý nemožno aplikovať v spore na ochranu osobnosti. Týmto konaním preto súd prvej inštancie porušil zásadu rovnosti zbraní, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

9. Žalovaná zároveň namietla svoju pasívnu legitímáciu v konaní, nakoľko právne posúdenie súdu prvej inštancie v tejto otázke je nesprávne. Rozhodnutia, ktoré použil súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení sú pre tento prípad nepoužiteľné, pričom v danom prípade pri spracúvaní osobných údajov platí Zákon č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý určuje aj povinnosti prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov. Tento právny predpis upravuje aj občianskoprávny vzťah dotknutých osôb prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov ako aj zodpovednosť týchto osôb. V danom prípade teda nie je na mieste analogické použitie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že tu existuje osobitná právna úprava o ochrane osobných údajov. Základným predpokladom pre vyvodenie zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je to, že zásah bol neoprávnený, pričom v predmetnom zákone za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ, ktorý má uložené povinnosti priamo citovaným zákonom. Súd prvej inštancie sa s námietkami žalovanej nevysporiadal a nesprávne právne posúdil otázku pasívnej legitímácie, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Pokiaľ sa súd prvej inštancie nevyporiadal s rozhodujúcimi argumentmi žalovanej, je takéto rozhodnutie nutné považovať za arbitrárne. Zároveň súd prvej inštancie nedal odpoveď na argumenty žalovanej strany a táto skutočnosť zakladá dôvod na zrušenie tohto rozsudku, nakoľko boli porušené práva žalovanej na spravodlivý proces. Žalovaná nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, pri ktorom došlo k sprístupneniu osobných údajov, nakoľko neporušila žiadne zo svojich povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane osobných údajov ako to skonštatoval aj Úrad pre ochranu osobných údajov vo svojom rozhodnutí. Ani s touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tým, že len stroho konštatoval, že s týmto rozhodnutím nie je viazaný, nakoľko sa jedná o administratívnoprávne rozhodnutie. Tento postup nie je akceptovateľný, nakoľko aj keď takéto rozhodnutie nie je záväzné pre súd prvej inštancie, ten ho nemôže nechať bez povšimnutia, nakoľko ak má o takejto otázke právomoc rozhodnúť iný orgán verejnej moci, súd takúto otázku nemôže posudzovať sám. Predmetnú otázku, ktorá je prejudiciálnou otázkou, teda, či žalovaná porušila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o ochrane osobných údajov,

by mal súd posúdiť a v odôvodnení svojho rozsudku náležite a presvedčivo vyargumentovať. Takýto postup zo strany súdu prvej inštancie nebol dodržaný. Pokiaľ súd prvej inštancie sa nevysporiadal s rozhodnutím úradu, ktorý konštatoval, že žalovaná nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, je nutné považovať takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne. Týmto spôsobom opätovne došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal v bode 90 odôvodnenia na podmienky ochrany a spracúvania osobných, prevádzkových a organizačných údajov, pričom ani súd neuvádza tento dôkaz medzi podkladmi svojho rozhodnutia a samotný dokument je informatívnym dokumentom a nemožno ho aplikovať na vzťah medzi sporovými stranami. Žalovaná poukázala na koncepciu tzv. delenej zodpovednosti pri spracovaní osobných údajov medzi prevádzkovateľom a spracovateľom, kedy za bezpečnosť spracúvania osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ. Žalovaná teda neporušila svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov. Žalovaná poukázala na to, že v prípade neexistencie porušenia právnej povinnosti zo strany povinného subjektu, nemôže voči nemu nastať vyvodenie akejkoľvek zodpovednosti, či už občianskoprávnej alebo administratívno-právnej, teda bez porušenia právnej povinnosti nemôže dôjsť k vyvolaniu následku pre povinný subjekt. Ani Úrad pre ochranu osobných údajov vo vzťahu k žalovanej nezistil porušenie zákona či iné nedostatky na jej strane. Samotná žalovaná sa nevyjadrovala k otázke zodpovednosti za tento incident a samotná jej pasivita či mlčanie nemôže značiť prijatie zodpovednosti za toto konanie svojho sprostredkovateľa. Týmto svojím konaním súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, ale vec aj nesprávne právne posúdil. Argumentácia súdu prvej inštancie, že dokumentácia obsahujúca osobné údaje osôb vrátane žalobcov bola od roku 2014 až do februára 2017 nepovšimnutá a nebola odovzdaná v centrálnom sklade, je z pohľadu posúdenia otázky protiprávnosti zásahu do osobnostných práv žalobcov právne irelevantná. Povinnosť vyhotovovať písomný odovzdávací protokol o prevzatí dokumentov obsahujúcich osobné údaje nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a nedostatky v súvislosti s archiváciou dokumentácie sú vo vzťahu k žalovanej irelevantné. Z vykonaného dokazovania z okolností prípadu je zrejmé, že subjektom, ktorý eventuálne zasiahol do osobnostných práv žalobcov nebola žalovaná, ale sprostredkovateľ, z týchto dôvodov súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku pasívnej legitímácie žalovanej.

10. Žalovaná poukázala na základné predpoklady vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu, pričom pre prípad neúspechu v námietke pasívnej vecnej legitímácie namietla nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na to, že finančné zadosťučinenie má v zásade subsidiárny charakter a je možné ho priznať len ak nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a došlo k zásahu v značnej miere znižujúcejmu dôstojnosť a vážnosť fyzickej osoby. Žalobcovia neunesli dôkazné bremeno ohľadom existencie nárokovanej nemajetkovej ujmy, pričom sa nemožno stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie, že už samotný vznik rizika pre zásah do práv a slobôd fyzických osôb je postačujúci pre priznanie nemajetkovej ujmy. Samotní žalobcovia nerozporovali to, že im ujma nevznikla, tvrdili len, že im hrozila, pričom aj s poukazom na časový odstup odo dňa bezpečnostného incidentu a jeho zistenia bolo dôvodné predpokladať, že viacerí žalobcovia mali už nové doklady. Tvrdenie, že samotný zásah do osobnostných práv znamená vznik nároku na nemajetkovú ujmu, je nepodložený, nakoľko pre vyvodenie zodpovednosti za nemajetkovú ujmu musia byť preukázané všetky predpoklady pre jej priznanie. Súd sa týmto nezaoberal, a preto možno považovať jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné a nepresvedčivé. Zároveň bol zamietnutý návrh na výsluch ďalších žalobcov a súd argumentoval tým, že na tamojšom súde sa vedie viaceré konaní v tej istej veci, napriek tomu však nepristúpil k spojeniu týchto vecí. Súd prvej inštancie však vypočul len šiestich žalobcov, ostatní žalobcovia nemuseli dokazovať existenciu nemajetkovej ujmy a takýto postup súdu značí nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia.

11. Zároveň žalovaná namietla ako neproporcionálnu a nespravodlivú sumu priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 3.300,- Eur, pričom súd prvej inštancie túto sumu odôvodnil v bode 113 rozsudku, no táto jeho argumentácia nemá oporu v zistenom skutkovom stave a žalovaná len považovala za slušné sa ospravedlniť za tento incident, napriek tomu, že na ňom nenesie žiadnu vinu. Žalovaná poukázala na to, že pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy stanovenej podľa Zákona č. 274/2017 Z.z. o odškodnení obetí trestných činov, pri trestných činoch napríklad obchodovania s ľuďmi, znásilnenia a pod. je daný nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu ujmu v sume 10-násobku minimálnej mzdy. Táto predstavovala v roku 2017 435,- Eur, teda takéto osoby by mali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 4.350,- Eur. Rovnako rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, kedy sú priznávané náhrady nemajetkovej ujmy pri prípadoch smrti sú také, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je neadekvátne k uvedenému prípadu. V Českej republike pri úniku osobných údajov v internetovom obchode do digitálneho priestoru bola priznaná peňažná náhrada v sume 10.000,- Kč cca

377,- Eur, z čoho aj rovnako vyplýva neprímeranosť priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobcovia zrejme v tomto konaní vidia skôr možnosť bezprácného obohatenia a nie reálne náhrady nemajetkovej ujmy. Priznaná náhrada je neprímeraná, neadekvátne a neproporcionálna, pričom zo strany súdu prvej inštancie bol zamietnutý návrh na doplnenie dokazovania výsluchom všetkých žalobcov, ktorí týmto spôsobom neunesli svoje dôkazné bremeno.

12. Zároveň žalovaná namietla aj rozhodnutie súdu o trovách konania s tým, že napriek čiastočnému úspechu žalobcov bol týmto priznaný plný nárok na náhradu trov konania, čo je v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Z týchto dôvodov žalovaná navrhla napadnutý rozsudok vo výrokoch I., II. a IV. zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Žalobcovia vo svojom vyjadrení uviedli, že ide o spor spotrebiteľského charakteru, nakoľko tento spor by nevznikol, ak by žalobcovia neuzavreli so žalovanou spotrebiteľskú zmluvu, pričom v tomto smere je postup súdu prvej inštancie správny. Žalobcovia ohľadom pasívnej vecnej legitímácie žalovanej uviedli, že jej argumentácia je tendenčná a zavádzajúca, nakoľko zodpovednosť, ktorej sa dovolávajú žalobcovia voči žalovanej je založená na princípe objektívnej zodpovednosti a má súkromnoprávny charakter. Samotný Zákon č. 122/2013 Z.z. uvádza v § 3 ods. 3, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti a samotný zákon nerieši občianskoprávnu zodpovednosť za zásah do osobnostných práv dotknutých osôb, pričom v tomto smere odkazuje iba na ustanovenia civilného kódexu. V konkrétnej veci je daná pasívne vecná legitímácia žalovanej tým, že v zásahu do osobnostných práv žalobcov došlo pri spracovaní ich osobných údajov v dôsledku poskytovania telekomunikačných služieb žalovanou na základe zmluvy o pripojení, kedy zodpovednosť prevádzkovateľa nemôže skončiť zverením spracovania dát svojich klientov sprostredkovateľovi. Prevádzkovateľ je povinný pri výbere sprostredkovateľa dbať na jeho odbornú, technickú, orientačnú a personálnu spôsobilosť a jeho schopnosť zaručiť bezpečnosť spracovaných údajov. Žalobcovia nemali žiadnu možnosť ovplyvniť výber sprostredkovateľa a v jednotlivom slede skutkových zistení je nemožno určiť mieru konkrétnej administratívnej zodpovednosti na protiprávnom konaní zainteresovaných subjektov. Záver, kedy priamym pôvodcom zásahu je poverený sprostredkovateľ a nie zodpovedný spracovateľ týchto údajov, sa nejaví byť reálny a žalovaná musí niesť zodpovednosť aj za konanie osoby, ktorú si vybrala pre spracúvanie dát svojich klientov, pričom v tomto smere sa žalobcovia stotožnili s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 88, 89. Žalovaná si zamieňa administratívnu zodpovednosť so zodpovednosťou občianskoprávnou, ktorá má objektívny charakter. Rozhodnutie úradu nie je pre súd záväzná a súd prvej inštancie sa s týmto vypořiadal.

14. Žalobcovia uviedli, že súd prvej inštancie v bodoch 107 až 110 svojho rozhodnutia sa zaoberal ujmu žalobcov, negatívnymi dopadmi konania žalovanej, pričom aj z citovaného rozhodnutia Českej republiky je zrejme, že zverejnením dát v kombinácii mena a priezviska, telefónneho čísla, emailovej adresy atď. bolo zasiahnuté do súkromia takto postihnutých osôb. Pokiaľ sa týka zamietnutia návrhu žalovanej na výsluch všetkých žalobcov, v danom prípade pokiaľ došlo k úniku osobných údajov, nie sú dôležité subjektívne pocity dotknutých osôb, a preto bol postup súdu prvej inštancie správny. Pokiaľ sa týka priznanej relutárnej náhrady, v danom prípade žalovaná na porovnanie nevybrala vhodné rozhodnutia, nakoľko v českej veci prenikli do digitálneho priestoru údaje zákazníkov v „omnoho nižšej kvalite“, pričom vzhľadom na postoj žalovanej k tomuto incidentu ako aj vo vzťahu k ospravedlňovaniu konaním sprostredkovateľa a vzhľadom na významné postavenie žalovanej na slovenskom telekomunikačnom trhu, je rozhodnutie súdu prvej inštancie správne. Pri trovách konania nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovanej, nakoľko aj v zmysle rozhodnutí odvolacích súdov či komentára k Civilnému sporovému poriadku vyplýva, že ak rozhodnutie súdu závisí od úvahy súdu, je dôvodné priznať nárok na náhradu trov konania v plnej výške, pričom pri určovaní trov konania sa vychádza z prisúdenej sumy. Z týchto dôvodov navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

15. Žalovaná vo svojom vyjadrení k replike žalobcov zotrvala na svojich stanoviskách uvedených v odvolaní ohľadom skutočnosti, že sa nejedná o spotrebiteľský spor, že nie je daná jej pasívna vecná legitímácia. Zároveň poukázala na to, že z rozhodnutia Mestského súdu v T. je zrejme, že zverejnením dát fyzických osôb došlo následne k neprípustnému zásahu do ich súkromia telefonátmi, emailami a pod. a u týchto osôb došlo k strate času, ktorú museli venovať napr. zmene hesiel vo svojich užívateľských účtoch a pod.. Tieto skutočnosti v prejednávanej veci zistené neboli. Vo vzťahu k proporcionalite priznanej nemajetkovej ujmy žalovaná zotrvala na svojich tvrdeniach, že priznaná suma je neprímeraná.

16. Žalobcovia vo svojom stanovisku k podaniu žalovanej z 18.12.2020 zotrvali na názore, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský spor, že je daná pasívna vecná legitímácia žalovanej a zákon o ochrane osobných údajov účinný v čase incidentu neupravoval občianskoprávnu zodpovednosť prevádzkovateľa ani sprostredkovateľa s tým, že v týchto veciach títo boli odkázaní na ochranu podľa Občianskeho zákonníka. Žalovaná ako prevádzkovateľ informačného systému, v ktorom boli zahrnuté osobné údaje žalobcov zodpovedá za prípadný zásah do ich súkromia v súvislosti s týmto zhromažďovaním osobných údajov a práve únikom, resp. sprístupnením ich osobných údajov došlo k porušeniu ich práva na súkromie. V danom prípade nie sú rozhodujúce individuálne pocity žalobcov, ale objektívny pohľad vo vzťahu k akejkoľvek fyzickej osobe, vo vzťahu ku ktorej by došlo k úniku osobných údajov. Tento záver vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia predsedníčky úradu na ochranu osobných údajov z 09.03.2018 č.k. XXXXX/XXXX-Op-X.

17. Aj s poukazom na judikatúru súdov Slovenskej republiky bola priznaná peňažná náhrada dôvodná. Žalobcovia zotrvali na svojich ďalších písomných podaniach.

18. Žalovaná vo svojom vyjadrení z 16.02.2021 uviedla, že trvá na závere nepríslušnosti Okresného súdu Svidník, nakoľko ide o spor o ochranu osobnosti, ktorý nie je spotrebiteľským sporom, pričom obdobne je posudzovaná otázka miestnej príslušnosti v konaniach, kedy sa v žalobách o ochranu osobnosti domáhajú zaplata peňažnej náhrady z titulu nemajetkovej ujmy pri zmluvnom poistení motorových vozidiel či pri nemajetkovej ujme pre náhradu z nesprávneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti a rovnako tak žalovaná zotrvala na svojom závere, že nie je pasívne vecne legitimovaná a priznaná nemajetková ujma je neprimeraná.

19. Ďalšie vyjadrenia sporových strán neboli predložené.

20. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie je sčasti dôvodné.

21. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

22. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

23. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 365 ods.1 písm. b CSP/ odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola zo spisu zistená.

24. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňuje realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S

prihladením na uvedené odvolací súd uvádza, že v odvolaní nebolo konkrétne uvedené akým konaním súdu malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zo spisu odvolacím súdom nebolo zistené všeobecne namietané konanie súdu porušujúce práva odvolateľov na spravodlivý proces.

25. Pokiaľ sa týka vznesenej námietky miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník, odvolací súd sa nestotožnil s touto námietkou a dospel k záveru, že vo veci konal miestne príslušný súd. V danom prípade sa nepochybne jedná o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa žalobcovia domáhajú primeraného zadosťučinenia, pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepochybne možno subsumovať pod pojem škoda tak, ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z 24.10.2013 vo veci C-22/2012 (Hassová), kedy obdobne aj v tomto prípade keď Súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle Smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojem škody. Z uvedeného rozhodnutia nepochybne vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. V súvislosti s týmto konštatovaním možno uviesť, že Okresný súd Svidník je miestne príslušným súdom v zmysle ustanovenia § 19 písm. b/ CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že udalosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody, a teda jej súčasť ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode Okresného súdu Svidník. Táto skutočnosť ohľadom úniku dokladov s osobnými dátami žalobcov nebola v konaní sporná, preto považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa ohľadom ustálenia jeho miestnej príslušnosti odvolací súd za správne, aj keď z iných dôvodov než, na ktoré poukázal súd prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že miestna príslušnosť Okresného súdu vo Svidníku je daná ako osobitná miestna príslušnosť podľa § 19 CSP. Z tohto dôvodu nie je relevantné na tvrdenie žalovanej vznesenej v odvolacom konaní o miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie.

26. K odvolacej námietke podľa § 365 ods.1 písm./e CSP uvádza odvolací súd, že táto nie je dôvodná.

27. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté dôkazy s odôvodnením, uvedeným v rozsudku konal v rámci svojej právomoci.

28. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednaní veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď zamietol návrh na vykonania dôkazu výsluchom každého zo žalobcov.

29. Vzhľadom na charakter predmetného sporu odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že nie je nutné vykonať navrhovaný dôkaz, a to výsluch všetkých žalobcov, nakoľko sa jedná o špecifický typ sporu, kedy priznanie prípadnej náhrady nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu a pre legitimitu tejto úvahy sú postačujúce už zistené okolnosti zo spisu bez nutnosti doplnenia dokazovania výsluchom každého zo žalobcov. Pre zistenie skutkového stavu vzhľadom na rozsah osobných údajov, ktoré vo vzťahu k žalobcom boli predmetom potencionálneho zneužitia, nie je potom relevantné to, ako jednotliví žalobcovia subjektívne vnímali túto hrozbu pre určenie rozsahu primeraného finančného odškodnenia (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo 81/2011). V danom prípade sa odvolací súd stotožňuje s bodom 87 odôvodnenia a tam konštatovanou skutočnosťou, že pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti postačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením v § 11 Občianskeho zákonníka. Nevyžaduje sa vyvolanie následkov. (Z III. str. 176 ods. 6).

30. Pokiaľ sa týka otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v konaní, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 88 až 100 odôvodnenia svojho rozhodnutia, pričom v celom rozsahu na toto odôvodnenie poukazuje. Je nepochybné, že žalobcovia vstupovali do právneho vzťahu so žalovanou, pričom táto konala prostredníctvom splnomocnenej osoby a žalovaná aj keď konajúca prostredníctvom splnomocneného zástupcu zasiahla do osobnostných práv žalobcov tým, že nezabezpečila ich osobné údaje pred prípadným zneužitím, pričom práve na tento prípad sa vzťahuje citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo 2712/2005, nakoľko sa jedná o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov, ktorý bol spôsobený sprostredkovateľom, teda inou právnickou osobou pri realizácii činností žalovanej a vtedy sa tento neoprávnený zásah pričíta tejto právnickej osobe, teda žalovanej. V tejto súvislosti pokiaľ tu je jednoznačne preukázané ako to bolo v tomto prípade, že došlo k vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konaním žalovanej, nie je relevantné použitie ustanovení zákona o ochrane osobných údajov, nakoľko priamo z uvedeného zákona vyplýva záver, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti tak ako to využili žalobcovia v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu preto nemôže byť rozhodujúce ani rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov, na ktoré sa odvoláva žalovaná, ktoré v súvislosti s jej zodpovednosťou neskončilo vydaním rozhodnutia o porušení ustanovení zákona o ochrane osobných údajov. Z tohto dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že odvolacia námietka žalovanej o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie je dôvodná.

31. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy,

ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúladi.

32. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

33. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.) Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009)

34. K námietke o nesprávnom právnom posúdení /§ 365 ods.1 písm. h) CS / odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka bola naplnená čiastočne, a to vo vzťah k otázke primeranosti priznanej nemajetkovej ujmy.

35. Pri otázke posúdenia primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade tu existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcov nepovolánym osobám je tak závažným zásahom do ich práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadosťučinenie podľa ods. 1 § 13 a vzhľadom na závažnosť okolnosti a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcom priznané aj právo na nemajetkovú ujmu. V dnešnej dobe je téma súkromia jednoznačne témou rezonujúcou v spoločnosti a v súvislosti s presunom aktivít záväzkovoprávnych vzťahov do digitálneho priestoru je nepochybné, že ponechaním všetkých osobných údajov žalobcov bez náležitého dohľadu zo strany žalovanej značným spôsobom poskytlo podmienky pre zneužitie týchto údajov. Právo na ochranu osobných údajov možno dnes nepochybne považovať za sub-kategóriu práva na súkromie, a to vychádzajúc z judikatúry Súdného dvora Európskej únie ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na článok 8 Dohovoru ako aj na ostatné právne predpisy, ktoré citoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Súčasná informačná spoločnosť a digitálna ekonomika dospela do stavu, kedy sa osobné údaje stali jednou z komodít na trhu, a preto je nutné tento derivát, ktorý už nie je len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto zveril dbať na to, aby subjekt, ktorému boli zverené nevystavoval bezpečnostného riziku tieto osobné údaje a v prípade, že k tomu tak dôjde, je nepochybné dôvodné priznať dotknutej osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby táto bola primeraná a proporcionálna. Primerané zadosťučinenie možno chápať ako nástroj na odstránenie spôsobenej nemajetkovej ujmy, pričom podobne ako pri majetkovej ujme aj pri ujme nemajetkovej sa vyžaduje dôkaz existencie kauzálneho nexu viažuceho sa na protiprávne konanie rušiteľa, v dôsledku ktorého došlo k vzniku určitej nemajetkovej ujmy. Zodpovednosť rušiteľa sa posudzuje podľa objektívneho princípu, teda zavinenie sa neskúma a ani nepredpokladá, a na vznik zodpovednosti stačí už ohrozenie príslušných chránených práv, nakoľko ide o tzv. súkromnoprávny delikt ohrozovacej povahy. Objektívna zodpovednosť za ohrozenie alebo porušenie práv je systémovo príznačná práve pre oblasť ochrany osobnosti. V danom prípade sa morálna satisfakcia javí ako nepostačujúca a aj keď nemožno exaktne ohodnotiť závadové konanie, z judikatúry súdov vyplýva, že okolnosti, ktoré je nutné brať do úvahy pri priznaní nemajetkovej ujmy sú tieto:

- dĺžka protiprávneho konania,

- reakcia na upozornenia a požiadavky dotknutej osoby,
- dobrovoľné upustenie od konania a snaha o nápravu,
- škandalizácia osoby,
- opakovanie a zvyšovanie intenzity protiprávneho konania,
- úmysel motivovaný snahou o dosiahnutie zisku alebo zámernej diskreditácie osoby.

36. Odvolací súd bral do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci, pričom dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie je neprímeraná vzhľadom k tomu, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, nakoľko z odôvodnenia v bode 25 nevyplýva jednoznačne, kedy boli predmetné písomnosti ponechané v príručnom sklade. Rovnako tak žalovaná sa ospravedlnila za predmetné konanie žalobcom, pričom v danom prípade nemožno hovoriť o nejakej škandalizácii žalobcov, či o opakovanej a zvýšenej intenzite protiprávneho konania, či tým, že by došlo k úmyselnej motivácii k dosiahnutiu zisku alebo diskreditácie osoby. Zároveň je nutné brať do úvahy aj skutočnosť, že v danom prípade ide len o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ustanovení § 11, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov, no nebolo v konaní preukázané, že by došlo k takémuto zásahu. Táto skutočnosť je podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie výšky primeranej finančnej náhrady. Vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu ako aj vzhľadom na funkciu prevenčno-sankčnú, je primerané priznať žalobcom nárok na finančnú náhradu.

37. Pokiaľ sa týka stanovenia primeranej výšky finančnej náhrady, je nutné vychádzať z judikatúry súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách, či zo zákonnej právnej úpravy, ktorá upravuje nároky poškodených z trestných činov tak ako to uviedla žalovaná vo svojom odvolaní. Vo vzťahu k takto stanovenej výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa javí odvolaciemu súdu byť priznaná náhrada zo strany súdu prvej inštancie za neprímerane vysokú. Aj odvolací súd poukazuje na to, že pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd sa tieto sumy pohybujú cca 15.000,- až 20.000,- Eur pri príbuzných v priamom rade, čo však samozrejme závisí od individuálnych okolností prípadu, no berúc do úvahy takto priznané sumy ako aj berúc do úvahy nároky, ktoré sú priznávané osobám ako obetiam trestných činov, je nepochybné, že miera zásahu do osobnostných práv v tomto prípade je nepomerne nižšia. Podľa názoru odvolacieho súdu možno hovoriť o rozsahu cca 10 % zo základu priznaného pre obeť násilných trestných činov (4.350,- Eur). (§ 12 ods. 3 Zákona č. 274/2017 Z.z.). Zároveň je nutné brať do úvahy to, že v danom prípade nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov, došlo len k potencionálnej možnosti ich ohrozenia, čo nepochybne odôvodňuje ďalšie zníženie minimálne na hodnotu 50 % z vyššie uvedenej úvahy, t.j. 435/2, t.j. cca 220,- Eur. Zároveň neboli zistené ani dôvody uvedené v bode 35, čím je dôvodné túto sumu ponížiť o 50 %, t.j. na 110,- Eur. Ani odvolaciemu súdu (rovnako ako žalovanej) sa nepodarilo nájsť obdobný prípad, ktorý by bol riešený súdmi Slovenskej republiky, a to ani na nižších stupňoch, preto je možné brať do úvahy aj rozhodnutie Mestského súdu v T. z 29.08.2019 sp.zn. 22Co 147/2019, ktorý potvrdil ako primerané zadošťučinenie vo výške 10.000,- Kč pri porovnateľnom skutkovom stave, kedy však došlo k úniku údajov, aj keď rozsahovo menšom objeme na jedného klienta, no tieto boli uniknuté do digitálneho prostredia, teda boli nepochybne všeobecne prístupnejšie než to bolo v prípade žalobcov. Pokiaľ v danej veci došlo k priznaniu primeranej nemajetkovej ujmy v sume cca 370,- Eur, odvolací súd vzhľadom na tieto okolnosti dospel k záveru, že priznaná suma 110,- Eur pre každého zo žalobcov je vzhľadom na charakter veci primeranou nemajetkovou ujmovou. Je neporovnateľná prístupnosť údajov v digitálnom prostredí s listinami založenými v príručnom sklade nebytových priestorov. Tento rozdiel musí byť zohľadnený pri výške náhrady. Preto v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá. Predmetné rozhodnutie prešlo aj kontrolou ústavnosti zo strany Ústavného súdu Českej republiky ako to vyplýva z rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky II.ÚS4015/19 zo dňa 09.01.2020.

38. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zo zistených skutočností prijal sčasti nesprávny právny záver. Odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie z uvedeného dôvodu zmenil nad sumu 110 € u každého zo žalobcov a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (§ 388 CSP).

39. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný,

bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že :“súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

40. O trovách celého konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p., tak že nárok na ich náhradu priznal žalobcom v celom rozsahu proti žalovanej s poukazom ich úspech v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu.

Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP (k tomu napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri k tomu napr. nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku.

(BARICOVÁ, Jana. § 255 [Náhrada trov podľa úspechu]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 923. ISBN: 978-80-7400-629-6.)

41. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).